

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **T. P.**
zastoupený Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem,
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím ve
vykázání žalobce z obydlí na dobu 10 dnů ze dne 14. 8. 2021

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal určení, že žalovaným provedené vykázání dne 14. 8. 2021 v místě trvalého a obvyklého bydliště žalobce na adrese K., K., je nezákonné, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a žaloba

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 8. 2021, doručenu téhož dne Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal určení, že žalovaným provedené vykázání dne 14. 8. 2021 v místě trvalého a obvyklého bydliště žalobce na adrese K., K., je nezákonné, a dále přiznání náhrady nákladů řízení. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že podřízená složka žalovaného, a to Obvodní oddělení Policie ČR Nýřany, provedla dne 14. 8. 2021 v místě trvalého a faktického bydliště žalobce vykázání ve smyslu § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“). Vykázání policejním orgánem bylo provedeno na 10 dnů a nezákonný zásah již netrvá. Žalobce se proto domáhal deklarace nezákonnosti zásahu Policie ČR.
2. Žalobce namítal, že uvedené vykázání bylo provedeno nezákonně, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro použití institutu vykázání dle § 44 odst. 1 zákona o PČR. Provedení vykázání se musí zakládat na objektivních skutečnostech vytvářejících důvodný předpoklad budoucího nežádoucího útoku násilné osoby vůči osobě ohrožené. Podle žalobce policejním orgánem žádné objektivní skutečnosti, jež by svědčily pro důvodný předpoklad budoucího nežádoucího útoku žalobce vůči H. F., zjištěny nebyly, mimo tvrzení H. F. o jakémsi blíže nespecifikovaném obtěžování, jež nikdy tato osoba policejnímu orgánu neoznámila, o pouhém subjektivním tvrzení této osoby neexistuje jediný důkaz svědčící o jakémkoliv předpokladu nebezpečného útoku proti životu a zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti ve vztahu k této osobě.
3. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud shrnul, že provedení vykázání se nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014 – 38.
4. Podle žalobce v daném případě nebyly zjištěny předchozí konflikty žalobce s H. F., nebyla zjištěna žádná zranění, ty paní F. ani netvrdila, ani neprokazovala. Před vykázáním policie neprověřila řádně vytěžení sousedů, nepožadovala listinné lékařské zprávy. H. F. v dané věci předeštlá svoji verzi události, značně se lišící od skutečností uvedených v oznámení žalobce i potvrzení o vykázání. Důvodnost obavy H. F. z napadení žalobcem nebyla nijak verifikována, tzn. nebyly tu žádné konkrétní objektivní skutečnosti, které by svědčily o pravděpodobnosti budoucího útoku žalobce za situace, kdy po tuto dobu spolu žalobce a H. F. bez jakýchkoli oznámení sdíleli společnou domácnost. Podle názoru žalobce na základě uvedených skutečností nešlo důvodně předpokládat, že se žalobce dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví nebo svobodě anebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti ve vztahu k paní H. F.
5. Žalobce namítal, že žalovaný vycházel pouze ze sdělení jeho bývalé družky, a na jejich základě do úředního záznamu o vykázání uvedl, že je nutné zajistit paní F. klid a bezpečí v domě, aby mohla začít v klidu celou situaci řešit, což ale není důvodem pro vykázání žalobce. V dané věci byla jediným důkazem ničím nepodložená výpověď paní H. F. V dané věci nebyly zjištěny objektivně předchozí rozepře mezi partnery žijícími ve společné domácnosti, oznámení o sporech partnerů, proti žalobci nebylo dosud ani zahájeno žádné trestní stíhání. Policisté neměli žádné poznatky o chování žalobce s

výjimkou těch, které jim zprostředkovala subjektivně H. F. Výpověď bývalé družky žalobce není z hlediska jejich objektivity dostatečná pro to, aby mohla sloužit jako rozumný předpoklad vykázání žalobce ze společného obydlí. Pokud bylo něčeho zjištěno z výpovědi dcery H. F., jde o tvrzené běžné partnerské rozepře, hádky, jež nikdy nepřerostly v psychické či fyzické násilí. Podle tvrzení žalobce se k incidentu, jež se měl odehrát 13. 8. 2021, dcera H. F. nevyjádřila vůbec, nebyla vůbec prokázána hrozba útoku vyšší intenzity zásahu do lidské důstojnosti ohrožené osoby. Nebylo rovněž nijak osvědčeno, že by H. F. (zejména s ohledem na předchozí útoky) hrozil nebezpečný útok proti svobodě, životu a zdraví – nic takového nebylo policisty zjištěno a objektivně verifikováno.

6. Žalobce rovněž namítal, že mu nebylo umožněno se k vykázání na místě srozumitelně vyjádřit, přičemž odkázal na právo podat námitky dle § 44 odst. 5 zákona o PČR. Policisté tedy měli žalobce poté, co se na místo dostavili, vyzvat, aby se vyjádřil, a jeho stanovisko zachytit v potvrzení o vykázání. Policisté tak neučinili, šlo o pochybení, jež mělo rovněž vliv na zákonnost vykázání. Dále žalobce uvedl, že se dosud vykázání Policií ČR a soudem nemohl řádně bránit, předkládat důkazy na svoji obhajobu.
7. Žalobce popřel, že by se vůči H. F. dopustil jakéhokoliv protiprávního jednání. Žalobce je přesvědčen o tom, že jednání H. F. je účelové s cílem žalobce „vystrnadit“ co nejdříve z domu. Žalobce uvedl, že H. F. mu je po mnohaletém soužití nevěrná s jiným mužem, se kterým nejspíše plánuje společné soužití v domě. Poté, co žalobce zjistil, že se H. F. rozhodla ukončit soužití a partnerský vztah s žalobcem (H. F. poslala žalobci dopis ze dne 28. 7. 2021, který žalobce obdržel dne 4. 8. 2021), žalobce toto rozhodnutí akceptoval a zaslal H. F. dopis ze dne 11. 8. 2021, kterým ji požádal o dohodu ohledně ukončení partnerského vztahu a vypořádání investic do domu H. F. a do společného soužití. Dopis žalobce odeslal dne 11. 8. 2021 a H. F. si jej vyzvedla na poště dne 12. 8. 2021. Na tento dopis však nikterak nereagovala, když následně byl žalobce dne 14. 8. 2021 vykázán Policií ČR z domu pro údajné obtěžování a pokus o znásilnění H. F. Žalobce zdůraznil, že odmítá, že by se dožadoval po H. F. sexuálních praktik proti její vůli, rovněž odmítá to, že by H. F. proti její vůli jakkoliv předtím obtěžoval 2x až 3x v týdnu, jak H. F. tvrdila. Žalobce namítal, že při výsledku žalobce se policisté těmito okolnostmi, jež předcházely nedůvodnému nařčení ze strany H. F., vůbec nezabývali, resp. tyto nezjišťovali. Dle žalobce i toto silně přispívá k nezákonnosti provedeného vykázání.
8. Žalobce s odkazem na § 82 s. ř. s. uzavřel, že je přesvědčen o nezákonnosti jeho vykázání, když nezákonné vykázání může být použito při dalších právních jednáních bývalé družky žalobce, v čemž také spatřuje zásah do svých práv. K doložení svých tvrzení žalobce učinil důkazní návrhy, které představují v žalobě vyjmenované listiny ze správního spisu a dále výsledky žalobce, paní H. F., policistů prap. J. K. a V. V., lustraci žalobce v rejstříku trestů a dále nahlášených událostí na adrese bydliště žalobce a paní F., a poté v žalobě zmíněnou korespondenci mezi žalobcem a paní H. F.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2021 (doručeném soudu dne 4. 10. 2021) navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Dle názoru žalovaného ze strany policistů při provádění vykázání dle § 44 zákona o PČR bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a příslušnou judikaturou, přičemž rozhodně nedošlo k žádnému

porušení žalobcových práv.

10. Žalovaný v úvodu svého vyjádření namítl, že dle jeho názoru v daném případě nejsou splněny podmínky pro projednání věci v rámci soudního řízení, neboť ze strany žalobce nebyly vyčerpány řádné opravné prostředky stanovené zákonem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 – 65). V projednáváním případě § 44 odst. 5 zákona o PČR umožňoval vykázané osobě podat proti vykázaní námítka, a to do tří dnů ode dne převzetí potvrzení o vykázaní. Žalobce byl o právu podat námítka řádně poučen, když mu dne 14. 8. 2021 bylo spolu s potvrzením o vykázaní předáno i poučení vykázané osoby, obsahující mj. i zcela jasně formulované poučení o možnosti podat námítka proti vykázaní. Žalovaný proto nesouhlasil s tvrzením žalobce, že žalobce „se dosud vykázaní Policií ČR a soudem nemohl řádně bránit“ a že žalobci „nebylo umožněno se k vykázaní na místě srozumitelně vyjádřit“. Žalobce námítka proti vykázaní nepodal, čímž nevyužil řádný opravný prostředek určený zákonem. S ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu má žalovaný za to, že je dán důvod pro odmítnutí žaloby jako nepřijatelné.
11. K meritu věci žalovaný primárně uvedl, že mu z obsahu podané žaloby není zcela jasné, na jakých konkrétních právech měl být žalobce vykázaním zkrácen. Pokud žalobce o nemovitosti K., ze které byl vykázan, hovoří jako o „společné domácnosti“, pak je nutné poukázat na skutečnost, že uvedená nemovitost je plně ve vlastnictví paní H. F. Jak vyplývá ze spisového materiálu č. j. KRPP-100319/ČJ-2021-031116 a přiloženého usnesení Okresního soudu Plzeň – sever č. j. 3 Nc 2/2021 – 13, žalobce se v uvedené nemovitosti zdržoval pouze na základě ústního souhlasu paní F., přičemž tato ho cca již před více jak půl rokem požádala o vystěhování do 31. 7. 2021. Podle žalovaného v době vykázaní žalobci nesvědčilo k uvedené nemovitosti žádné užívací právo, tedy vykázaní z této nemovitosti nebylo objektivně způsobitelné jakkoliv zasáhnout do práv žalobce. Je skutečností, že žalobce měl v době vykázaní v dotčené nemovitosti adresu trvalého bydliště, nicméně to samo o sobě nezakládá nikomu jakýkoliv nárok na užívání nemovitosti, ve které se nachází.
12. K části žaloby, ve které žalobce uvádí, že se policisté měli zabývat některými důkazy (konkrétně zejm. dopisem paní F. ze dne 28. 7. 2021 a odpovědí žalobce ze dne 11. 8. 2021), žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, kdy se žalovaný měl těmito důkazy zabývat. Pokud chtěl žalobce, aby se Policie ČR takovými důkazy zabývala, měl na jejich existenci upozornit v rámci vznesení námitek proti vykázaní, a to buď ústně na místě vykazujícímu policistovi, případně písemně příslušnému krajskému ředitelství policie; to však žalobce neučinil.
13. K žalobcem odkazovanému judikátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 146/2014 – 38 žalovaný uvedl, že existují i hraniční situace, ve kterých stav věci fakticky neumožňuje posouzení věci z hlediska dalších důkazů; uvedený případ je právě jedním z nich. Způsob spáchání domácího násilí, tak jak byl v daném případě ohroženou osobou popsán, fakticky neumožňuje získání jakýchkoliv dalších důkazů, kterými by bylo možné tvrzení ohrožené osoby podpořit. Přitom ale ani v těchto případech není možné zcela rezignovat na ochranu ohrožené osoby. Tento názor žalovaného má podporu i v konstantní judikatuře, mj. právě i v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 146/2014 – 38, který sice skutečně obecně hovoří o tom, že důvodný předpoklad budoucího útoku musí zakládat objektivně zjištěné skutečnosti, nikoli osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby, ovšem v bodě [35] zároveň připouští,

že zásah (= vykázání) „by bylo možné považovat za souladný se zákonem, i pokud by se zakládal pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, jež by však byly závažné a věrohodné, a současně by v konkrétní situaci nebylo možné další indicie získat nebo ty stávající verifikovat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odeprána a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal“. V dané souvislosti žalovaný vysvětlil, že v případech, kdy je důkazní situace nedostatečná, Policie ČR pro posouzení hrozby dalšího protispolečenského jednání osoby násilné vůči osobě ohrožené využívá diagnostickou metodu SARA DN (Spousal Assault Risk Assessment – Domácí násilí), která byla využita i v daném případě. Dotazník SARA DN, vyplněný ohroženou osobou, se pak stává dalším důkazem, na základě kterého příslušný policista přistupuje k vykázání. V daném případě – i s ohledem na výše popsané přinejmenším sporné právo žalobce k nemovitosti, ze které byl vykázán – neměl příslušný policista žádný relevantní důvod pokládat vyjádření paní F. za nepravdivé či účelové, rozhodně ne v tom směru, že by paní F. hledala způsob, jak žalobce „vystrnadit“ z domu.

14. K otázce hodnocení důkazů a věrohodnosti vyjádření paní F. považoval žalovaný za nezbytné upozornit na skutečnost, že příslušníci Policie ČR rozhodují o vykázání podle § 44 zákona o PČR na místě, za situace, kdy je třeba rozhodovat velmi rychle. Odlišná situace panuje v případě rozhodnutí soudu o vydání předběžného opatření soudem dle příslušných ustanovení zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, kdy soud rozhoduje za podmínek, ve kterých má výrazně větší prostor k hodnocení jednotlivých důkazů a uvážení míry hrozícího nebezpečí ve srovnání s možnostmi příslušníků Policie ČR na místě. I přesto Okresní soud Plzeň – sever vydal v daném případě pod č. j. 3 Nc 2/2021 – 13 usnesení o předběžném opatření, kterým žalobci uložil, aby opustil společné obydlí na adrese K., K., jakož i jeho bezprostřední okolí, nevstupoval do bezprostředního okolí společného obydlí a nezdržoval se tam a zdržel se setkávání a navazování kontaktů s paní F. Lze tedy konstatovat, že i soud, který má v obdobných případech zákonnou povinnost rozhodovat za výrazně vyšší míry jistoty než žalovaný, dospěl k jednoznačnému závěru, že tvrzení paní F. lze považovat za důvěryhodná (v opačném případě by totiž nemohl uvedené předběžné opatření vydat).
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že při vykázání žalobce bylo ze strany Policie ČR postupováno striktně v souladu s platnými právními předpisy a příslušnou judikaturou a že při vykázání nedošlo k žádnému porušení žalobcových práv.

III.

Replika žalobce

16. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 24. 10. 2021 (doručenou soudu téhož dne), ve které nejprve vyslovil nesouhlas s právním názorem žalovaného v tom směru, že nejsou splněny podmínky pro projednání věci z důvodu nevyčerpání opravných prostředků. Takový závěr je podle žalobce nesprávný a odporuje § 85 s. ř. s. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí č. j. 9 Afs 263/2017 – 33 ze dne 16. 1. 2018 a dále č. j. 1 Afs 58/2017 – 42 ze dne 5. 12. 2017), kde bylo opakovaně judikováno, že žaloba na určení nezákonnosti zásahu není podmíněna vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Podle žalobce je jeho žaloba projednatelná před soudem. Žalobce poukázal na to, že k prokázání svého tvrzení, že na místě konajícím policistou nebyl řádně poučen a nemohl se k vykázání vyjádřit, resp. uplatnit námitky, navrhl výslech

policisty jako svědka.

17. Žalobce dále uvedl, že bylo zasaženo do jeho práv na osobní a domovní svobodu, když měl užívací právo k předmětné nemovitosti, a to na základě společného soužití partnerů, což bylo umocněno tím, že žalobce na adrese K. měl k datu vykazání vedeno trvalé bydliště na základě předchozího uděleného souhlasu k užívání nemovitosti jeho vlastníkem. K tomu žalobce navrhoval provedení lustrace v evidenci obyvatel a rovněž příslušným spisem či záznamem příslušného správního orgánu o zřízení trvalého bydliště žalobci na dané adrese.
18. Žalobce dále poukázal na to, že rovněž navrhl výslech bývalé partnerky k prokázání dlouholetého soužití žalobce s bývalou partnerkou na dané adrese. Žalobce na této adrese měl své osobní věci, na základě předchozího souhlasu bývalé partnerky zde má dosud i trvalý pobyt. Pokud bývalá partnerka odvolala předchozí souhlas s bydlením žalobce v domě, nemůže užívat nepřiměřených praktik ve formě ohlášení fiktivního násilí či útoku vůči ní, aby tak dosáhla okamžitého vyklizení žalobce.
19. Žalobce se poté neztotožnil s tvrzením, že v dané věci bylo možno vycházet jen ze subjektivních informací od ohrožené osoby. Tyto informace musí být závažné a věrohodné, což v daném případě nebylo naplněno. Žalovaný vycházel jen z neověřených údajů ohrožené osoby, a to i na základě jakéhosi dotazníku, což je nepřipustné. Žalovaný neměl v době vykazání žádné další indicie (důkazy) svědčící o oprávněnosti vykazání žalobce. K vydanému předběžnému opatření soudem žalobce konstatoval, že zákon pro vydání předběžného opatření stanoví jiné předpoklady, jež musí být splněny, nežli je tomu u vykazání dle § 44 zákona o PČR.

IV.

Průběh řízení

20. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (č. l. 31), soud konal dne 4. 1. 2022 jednání. Účastníci při jednání setrvali na své dosavadní právní argumentaci.
21. Soud při jednání provedl následující důkazy: (i) účastnický výslech žalobce (ii) výslech paní H. F., (iii) výslech prap. J. K., policisty Obvodního oddělení Policie ČR Nýřany (dále jen „OOP Nýřany“), (iv) úřední záznam o vykazání ze dne 14. 8. 2021, (v) potvrzení o vykazání ze dne 14. 8. 2021, (vi) potvrzení o provedené lustraci v informačním systému základních registrů za účelem ověření trvalého pobytu žalobce, (viii) protokol o podání vysvětlení paní H. F. ze dne 14. 8. 2021, (ix) protokol o podání vysvětlení slečnou T. F., dcerou paní H. F., ze dne 14. 8. 2021, (x) protokol o podání vysvětlení žalobcem ze dne 14. 8. 2021, (xi) dopis ze dne 28. 7. 2021 od paní H. F. adresovaný žalobci a (xii) dopis ze dne 11. 8. 2021 od žalobce adresovaný paní H. F., včetně informace o doručení.
22. Soud naopak pro nadbytečnost neprovedl následující účastníky navržené důkazy: (i) lustrací žalobce v rejstříku trestů a přestupků, (ii) lustrací u Policie ČR o nahlášených událostech na adrese K. za rok 2020 a 2021, (iii) výslechem npor. V. V., policisty OOP Nýřany, (iv) správním spisem OÚ K. o zřízení trvalého bydliště žalobce, a (v) usnesením Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 17. 8. 2021, č. j. 3 Nc 2/2021-13. Soud totiž měl na základě nesporných skutečností ve spojení s důkazy, které v řízení provedl, dostatečně zjištěn skutkový stav věci, tudíž další dokazování již nebylo pro posouzení věci potřebné.

V.

Posouzení věci soudem

23. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
24. Podle § 82 s. ř. s. platí: *„Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
25. Podle § 83 s. ř. s. platí: *„Žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.“*
26. Podle § 85 s. ř. s. platí: *„Žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“*
27. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí: *„Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.“*
28. V projednávané věci se žalobce domáhal určení, že vykázaní žalobce z místa jeho trvalého a faktického bydliště na adresu K., K., ke kterému přistoupil dne 14. 8. 2021 policista OOP Nýřany, jakožto podřízené složky žalovaného, bylo nezákonné, tudíž se zcela nepochybně jedná o ryze deklaratorní zásahovou žalobu. Uvedené znamená, že soud ve svém rozhodnutí o žalobě vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a dále že podmínkou přípustnosti žaloby nebylo, že se ochrany nebo nápravy nelze domáhat jinými právními prostředky.
29. Soud konstatuje, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, neboť v žalobě tvrdí, že postup správního orgánu, v němž spatřuje nezákonný zásah (tj. vykázaní z místa jeho faktického a trvalého bydliště), byl zaměřen přímo proti němu.
30. Pasivní legitimace žalovaného je podle názoru soudu dána tím, že žalobcem tvrzený zásah provedl prap. J. K., policista OOP Nýřany, který využil svého oprávnění dle § 44 zákona o PČR a vykázal žalobce ze společného obydlí, přičemž žalovaný je správním orgánem, který OOP Nýřany řídí. Soud pro úplnost odkazuje na judikaturu správních soudů řešící zásahové žaloby proti vykázaní podle § 44 zákona o PČR, ve které v pozici žalovaného správního orgánu vystupují příslušná krajská ředitelství Policie ČR (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 – 18 a ze dne 19. 9. 2018, č. j. 6 As 189/2018 – 36).
31. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána včas, neboť k tvrzenému zásahu došlo dne 14. 8. 2021 a žalobce podal svou žalobu u soudu již dne 31. 8. 2021, tj. při zachování subjektivní i objektivní lhůty ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.
32. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
33. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po provedeném dokazování dospěl

soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

34. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 – 46 a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019 – 35) je ochrana podle § 82 s. ř. s. *důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka).*
35. K samotnému pojmu „zásah“ se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42 takto: *„Definici zásahu zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.“*
36. Soud v projednávané věci měl na základě tvrzení účastníků řízení za nesporné následující skutečnosti, které považoval za relevantní pro posouzení věci: (i) dne 14. 8. 2021 prap. J. K., policista OOP Nýřany, vykázal žalobce na dobu 10 dnů ze společného obydlí – rodinného domu na adrese K., K. (dále též jen „*předmětný dům*“), které žalobce obýval s paní H. F.; (ii) v den vykazání měl žalobce na adrese K., K., trvalé i faktické bydliště; (iii) vlastníkem předmětného domu je paní H. F., která v minulosti udělila žalobci souhlas s tím, aby žalobce měl na uvedené adrese předmětného domu trvalé bydliště; a (iv) před vykazáním žil žalobce a paní H. F. v dlouholetém partnerském vztahu, který paní H. F. ukončila. Naproti tomu mezi účastníky řízení bylo sporu o tom, zda předmětné policejní vykazání žalobce ze dne 14. 8. 2021 bylo či nebylo odůvodněné a zákonné.
37. Soud v návaznosti na vymezení sporných a nesporných skutečností učinil na základě provedeného dokazování následující zjištění, ze kterých poté vyšel ve svém posouzení věci.
38. Dne 14. 8. 2021 v 10:40 hod. přijal prap. J. K., policista OOP Nýřany, který vykonával dozorčí službu, oznámení od paní H. F. o incidentu se znaky domácího násilí, který spočíval v tom, že paní F. byla předchozí noc vystavena verbálnímu napadení a sexuálnímu nátlaku ze strany jejího bývalého druha (žalobce), se kterým v dané době sdílela společné obydlí. Prap. J. K. následně postupoval tak, že provedl vyhodnocení napadení vyplněním dotazníku SARA DN (*Spousal Assault Risk Assessment – Domácí násilí*) položením předepsaných otázek paní F., přičemž z odpovědí paní F. mimo jiné vyplynulo, že (i) žalobce na ní vyvíjel sexuální nátlak, (ii) v posledních dvou měsících dochází ke stupňování intenzity útoků ze strany žalobce, (iii) žalobce nadměrně konzumuje alkohol, a (iv) paní F. měla obavu ze stupňujících se sexuálních útoků. K dotazu soudu prap. J. K. uvedl, že paní F. působila jako *vystrašená, ubřečená, vystresovaná* a že *se jí opravdu něco špatného stalo*. Uvedené si prap. J. K. vyhodnotil jako možné naplnění trestného činu znásilnění ve stádiu pokusu, a proto vyrozuměl operační

středisko, které vyslalo výjezdovou skupinu, jež se dostavila na předmětnou adresu a předvedla žalobce na služebnu OOP Nýřany. Poté, co vyšetřovatelé vyslechli paní F., dali pokyn prap. J. K., aby provedl vykázaní, což prap. J. K. provedl na základě shromážděného spisového materiálu a vše administrativně zpracoval (mezi těmito podklady dle výpovědi prap. J. K. nebyl úřední záznam o podání vysvětlení od slečny T. F.). Prap. J. K. dále k dotazům účastníků uvedl, že žalobci předal písemné potvrzení o vykázaní, jakož i poučení vykázané osoby, přičemž žalobce ústně seznámil s obsahem poučení. (Viz *úřední záznam o incidentu se znaky domácího násilí a vyplněný dotazník SARA DN ze dne 14. 8. 2021 a dále výpověď prap. J. K. při soudním jednání*). Paní H. F. i žalobce v rámci svých výsledků při soudním jednání potvrdili výše uvedený postup policistů a dále (ve shodě s podanými vysvětleními ze dne 14. 8. 2021) potvrdili i to, že v noci z 13. 8. na 14. 8. 2021 skutečně došlo k incidentu, kdy se žalobce dostavil do ložnice paní H. F. (kde v daném období již žalobce nenocoval, neboť po ukončení jejich vztahu přespával v obývacím pokoji), paní F. ležela v posteli zakrytá peřinou, tu z ní žalobce odkryl, s čímž paní F. nesouhlasila. Dále již každý z nich o bližších okolnostech tohoto incidentu vypovídal odlišně, když paní F. se cítila chováním žalobce bezprostředně ohrožena a vnímala jej jako sexuální nátlak (uvedla, že žalobce se měl dožadovat sexuálního styku, měl hrubé sexuální narážky a snažil se ji osahávat na intimních místech) a že žalobce odešel až poté, co křičela a hrozila zavoláním policie, zatímco žalobce daný incident vykládal tak, že poté, co jej paní F. vyzvala, aby odešel, tak ji zpět zakryl peřinou a odešel. Paní F. dále vypověděla, že při incidentu nebyla zraněna a že k pohlavnímu styku nedošlo, tudíž neplánovala jít k lékaři. (Viz *výpověď žalobce a paní H. F. při soudním jednání a úřední záznamy o podání vysvětlení od žalobce a paní H. F. ze dne 14. 8. 2021*).

39. Soud dále ze správního spisu zjistil, že dne 14. 8. 2021 policisté realizovali podání vysvětlení nejen u žalobce a paní H. F., ale též u slečny T. F., dcery paní H. F., která byla v noci z 13. 8. na 14. 8. 2021 přítomna v předmětném domě a uvedený incident vnímala, když v době incidentu spala ve svém pokoji a vzbudil ji křik z ložnice její matky. Poté slyšela hádku a křik její matky, aby na ní žalobce nesahal, že už spolu nejsou a aby šel pryč. Dále uvedla, že žalobce na její matku křičel, že ji miluje, a že na ní měl hrubé sexuální narážky. Slečna T. F. měla strach, že by jí mohl žalobce něco udělat, proto nevyšla ze svého pokoje. Přemýšlela, že zavolá policii, ale po chvilce se vše uklidnilo, proto nikam nevolala. Dále uvedla, že žalobce v době bezprostředně předcházející předmětnému incidentu měl opakovaně na její matku hrubé sexuální narážky, že vyzvídal, s kým si její matka stále telefonuje, a občas ji i vytrhl z ruky telefon či se jí díval přes rameno, co dělá na počítači, a také že do ložnice za její matkou chodil skoro každý den, vždy otevřel dveře a díval se na ní, co dělá, a pak odešel zpět do obývacího pokoje. (Viz *úřední záznam o podání vysvětlení od slečny T. F. ze dne 14. 8. 2021*).
40. Z jednotlivých úředních záznamů ze dne 14. 8. 2021 vyplynulo, že (i) podání vysvětlení od slečny T. F. proběhlo v časovém rozmezí 12:21 až 13:13 a za policejní orgán jej zaznamenal nrap. J. R., (ii) podání vysvětlení od paní H. F. proběhlo v časovém rozmezí 12:41 až 13:06 a za policejní orgán jej zaznamenal por. Ing. P. K., a že (iii) podání vysvětlení od žalobce proběhlo v časovém rozmezí 14:31 až 14:59 a za policejní orgán jej zaznamenal por. Ing. P. K.
41. Z dopisu paní H. F. adresovaného žalobci ze dne 28. 7. 2021 soud zjistil, že paní F. žádala žalobce o vystěhování z předmětného domu do 20. 8. 2021, což odůvodnila tím, že žalobce nemá k domu žádné užívací právo. Z odpovědi žalobce ze dne 11. 8. 2021

(doručené žalobkyni dne 12. 8. 2021) soud zjistil, že žalobce sdělil paní F., že bude na vystěhování potřebovat delší dobu než do stanoveného data, že jakmile si najde vhodné bydlení, tak se odstěhuje, a dále v obecné rovině zmínil své přispívání na domácnost a hypoteční úvěr placený paní F. a svou představu o věcech, které by si chtěl odstěhovat.

42. V rámci posouzení předmětné věci se soud nejprve zabýval tím, zda vykázání policistou z obydlí je zásahem (4. podmínka), přičemž dospěl k závěru, že ano. Soud má za to, že jde o neformální faktický úkon, který není rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 – 18) a kterým představitel veřejné moci (jehož jednání je přičitatelné žalovanému) vykázal žalobce z jeho dosavadního obydlí. O tom, že uvedený zásah směřoval přímo proti žalobci, jenž byl jeho jediným adresátem, není sporu, tudíž soud měl za splněnou i 5. podmínku ve smyslu § 82 s. ř. s.
43. Pokud jde o splnění 1. a 2. podmínky potřebné k úspěšnosti zásahové žaloby, pak tyto má soud v případě žalobce také za splněné. Předmětným vykázáním byl žalobci uložen zákaz zdržování se v místě svého dosavadního faktického i trvalého bydliště, čímž byl žalobce nepochybně na svých právech zkrácen. Vykázání pro něj představovalo citelný zásah do soukromého a rodinného života, když musel opustit svůj domov, kde pobýval posledních cca 13 let. Žalovaným namítaná skutečnost, že žalobce nebyl vlastníkem předmětného domu a že jeho bývalá družka odvolala svůj předchozí souhlas a již si nepřála, aby žalobce v jejím domě nadále pobýval, není z hlediska uvedeného zásahu relevantní, neboť k vykázání došlo 14. 8. 2021, tj. ještě před termínem 20. 8. 2021, do kdy paní H. F. (jako vlastník dané nemovité věci) po žalobci požadovala, aby se vystěhoval.
44. Poslední podmínkou, kterou zbývalo posoudit, byla otázka (ne)zákonnosti předmětného zásahu (3. podmínka). Zásah je nezákonný, je-li v rozporu s objektivním právem, typicky bude-li dán rozpor s normami, které regulují uplatnění a realizaci daného zásahu. V projednávané věci tedy bylo třeba posoudit, zda byly splněny zákonné podmínky pro vykázání žalobce ve smyslu § 44 zákona o PČR, ke kterému zasahující policista přistoupil dne 14. 8. 2021.
45. Soud nejprve uvádí obecná právní východiska, která použil pro posouzení otázky (ne)zákonnosti předmětného policejního vykázání žalobce ze společného obydlí.
46. Policejní vykázání je upraveno v § 44 odst. 1 zákona o PČR následovně: *Lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí.*
47. Policejní vykázání dle § 44 a násl. zákona o PČR je přitom třeba odlišovat od předběžného opatření dle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“). Přestože jsou chráněné hodnoty v případě policejního vykázání i soudního vykázání (v podobě předběžného opatření dle z. ř. s.) stejné, potřebná míra zjištění nežádoucího jednání násilné osoby se u jednotlivých právních institutů liší. Zatímco v případě policejního vykázání je nutná existence „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot, v případě soudního vykázání je potřeba osvědčit přímo existenci tvrzeného domácího násilí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 – 18, který se vyjadřoval k rozdílu

mezi policejním vykázáním a soudním vykázáním, tehdy upraveným v § 76b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013).

48. Obecně je přijímán názor, že institut policejního vykázání má preventivní charakter, přičemž je dána nižší míra požadované pravděpodobnosti budoucího útoku ohrožující osoby, a tedy i nižší „důkazní standard“, oproti soudnímu vykázání, což lze vysvětlit zejména tím, že policejní vykázání se může udát maximálně na dobu 10 dnů. V případě policejního vykázání nemusí být vždy splněn požadavek na dlouhodobost a opakovanost útoků, a k vykázání tedy může být přikročeno třeba již při prvním útoku, který ovšem je výrazně intenzivní. Dále platí, že účelem policejního vykázání je předejít (dalším) nebezpečným útokům násilné osoby vůči ohrožené osobě, když se nejedná o veřejnoprávní sankci násilné osoby a pro zasahující policisty není určující, zda lze jednání násilné osoby hodnotit jako přestupek či dokonce trestný čin, a rovněž policisté na místě nemusí nutně přistoupit ani k zajištění násilné osoby podle § 26 odst. 1 zákona o PČR. Nicméně ani v případě policejního vykázání nelze připustit libovůli zasahujících policistů, neboť vykázání nejenže chrání ohroženou osobu a fundamentální hodnoty její osobnosti, ale zároveň znamená citelný zásah do soukromého a rodinného života, tj. do základních práv, vykázané osoby; proto k němu nemůže být přistupováno svévolně a bez jakéhokoli uvážení (srov. body [16] a [17] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 – 18).
49. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, jak by měl správní soud správně postupovat při následném posuzování zákonnosti policejního vykázání v rámci svého rozhodování o zásahové žalobě: *„Správní soud si musí učinit co nejúplnější představu o relevantních okolnostech vykázání, k čemuž zpravidla nebude stačit toliko obsah žaloby a písemné potvrzení o vykázání vyhotovované policistou při vykázání a předávané jak osobě ohrožené, tak osobě vykázané, které ze zákona nemusí obsahovat podrobné vylíčení skutečností odůvodňujících zákonnost daného zásahu (srov. § 44 odst. 3 zákona o Policii ČR). Začasté bude nutno provádět před soudem dokazování, včetně svědeckých výpovědí všech aktérů vykázání – zasahujících policistů, ohrožené osoby, vykázané osoby, nezúčastněné osoby přítomné vykázání – a případně i dalších osob. Rozhodující soud pak provedené vykázání musí hodnotit s ohledem na informace, kterými disponovali či mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy bylo třeba se rozhodnout, zda k vykázání bude přikročeno, či ne. Rozhodnutí správního soudu o zákonnosti vykázání nemůže být ovlivněno jeho výhodou časového odstupu od samotného zásahu, nýbrž tento zásah musí být posouzen dle informací a skutečností, na jejichž základě policisté v daném případě jednali – s tím, že soud musí zvážit, zda tyto informace a skutečnosti poskytovaly v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání násilné osoby ze společného obydlí. V rámci hodnocení jednání a možností policistů v dané konkrétní situaci je přitom třeba zohlednit například i to, zda policisté museli postupovat a konat v časové tísní či ne, zda si v době vykázání mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další relevantní (objektivní) informace, aniž by tím popřeli smysl institutu vykázání (tím, že by v mezidobí již k dalšímu útoku došlo), atd.“ (viz bod [18] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 – 18).*
50. V návaznosti na uvedená východiska soud v posuzovaném případě hodnotil předmětné policejní vykázání s ohledem na informace, kterými zasahující policisté v době rozhodování o vykázání jednak disponovali, jednak mohli a měli disponovat. Následně pak zvážil, zda skutečnosti a informace, jež vedly k policejnímu vykázání, tvořily ve svém celku a vzhledem k okolnostem konkrétního případu, dostatečný objektivní

podklad pro toto vykázání. Z níže popsaných důvodů soud dospěl k závěru, že předmětné policejní vykázání žalobce bylo vzhledem k okolnostech daného případu provedeno na základě dostatečného objektivního podkladu a že nebylo učiněno svévolně a neuváženě.

51. Lze připustit, že v projednávané věci bylo přistoupeno k policejnímu vykázání žalobce ze společného obydlí primárně na základě výpovědi poskytnuté paní H. F., bývalou družkou žalobce, kterou zasahující policisté vyhodnotili jako věrohodnou. Soud ovšem nesouhlasil se žalobcem v tom, že by jediným podkladem pro vykázání byla ničím nepodložená výpověď paní H. F., která nebyla nijak objektivizována. Z výsledku prap. J. K., jakož i z obsahu správního spisu, totiž vyplynulo, že do předmětného policejního vykázání byl zapojen nejen prap. J. K., ale i další policisté vykonávající v daný den na OOP Nýřany službu. Prap. J. K. byl tím, kdo předmětné policejní vykázání administroval, neboť v pozici policisty vykonávajícího dozorčí službu přijal od paní H. F. oznámení o předmětném incidentu. Prap. J. K. předepsaným postupem poté, co sepsal úřední záznam o incidentu se znaky domácího násilí, přistoupil k vyplnění předepsaného dotazníku SARA DN, na základě něhož vyhodnotil, že se jedná o případ domácího násilí a že jsou dány předpoklady pro vykázání žalobce ze společného obydlí. Uvedené mu bylo následně potvrzeno od jeho kolegů policistů vyšetřujících uvedený incident, kteří nejprve předvedli žalobce k podání vysvětlení a poté sepsali úřední záznamy o podání vysvětlení od paní H. F. a slečny T. F. Na základě zjištěných skutečností pak vyšetřující policisté instruovali prap. J. K., že i podle jejich názoru se jedná o případ, kdy je odůvodněno policejní vykázání žalobce, a v návaznosti na to prap. J. K. přistoupil k administraci policejního vykázání. Skutečnost, že prap. J. K. přitom neměl mít v rámci podkladů k dispozici úřední záznam o podání vysvětlení slečnou T. F., není určující, neboť z časového sledu je patrné, že k podání vysvětlení od slečny T. F. došlo v časovém rozmezí 12:21 až 13:13, tedy ještě předtím, než v 14:30 bylo přistoupeno k vypracování úředního záznamu o vykázání žalobce ze společného obydlí. K tomuto kroku přitom prap. J. K. přistoupil na základě předchozí komunikace s vyšetřujícími policisty, kteří zaznamenali vysvětlení podaná jak paní H. F., tak i slečnou T. F., a kteří též byli přesvědčeni o opodstatněnosti policejního vykázání žalobce (jistě i s přihlédnutím k výpovědi slečny T. F., která potvrdila verzi paní H. F.), když takto instruovali prap. J. K., který policejní vykázání administroval (dle úředního záznamu o vykázání prap. J. K. v 14:30 využil svého oprávnění vykázat žalobce ze společného obydlí, přičemž dle potvrzení o vykázání bylo toto předáno žalobci v 15:30 a paní H. F. v 15:40).
52. Navíc i žalobcem popsané jeho chování v předmětný den 14. 8. 2021, které soud hodnotil podle žalobcem podaného vysvětlení ze dne 14. 8. 2021 a dále i podle jeho účastnické výpovědi, dle názoru soudu nezavdalo u policistů důvodnou pochybnost, že by si paní H. F. předmětný incident, tak jak jej popsala, měla vymyslet. Je třeba vzít v potaz, že žalobce začal interpretovat oznámení předmětného incidentu ze strany paní H. F. na policii, jako její snahu jej „vystrnadit“ ze společného obydlí, až v žalobě (v podaném vysvětlení žalobce nic takového netvrdil, když uvedl, že neví, proč incident paní H. F. na policii hlásila). Dále pak žalobce v podaném vysvětlení dokonce připustil, že ten den vypil asi 5 piv, že cca ve 23 hodin šel za paní F. do její ložnice (přestože žalobce již delší dobu v ložnici nespál), kde ona ležela přikrytá peřinou a on peřinu nadzvedl. Toto své jednání značně nevěrohodně odůvodnil tím, že „jí chtěl popřát dobrou noc“, neboť v jiné části podaného vysvětlení žalobce uvedl, že paní H. F. již v dané době byla jeho bývalá přítelkyně, že spolu od května 2021 neměli sexuální styk, že se již nemají rádi a že jej asi

před měsícem požádala, aby se odstěhoval. Dále pak žalobce ani při svém účastnickém výslechu, když popisoval sled událostí ze dne 14. 8. 2021, nic nenamítal proti postupu policistů, neoznačil postup policistů za nepřiměřený či svévolný, neuvedl, že by vykázání ze společného obydlí považoval za nepřiměřené či neopodstatněné, ba naopak sám uvedl, že s policisty komunikoval a spolupracoval s nimi (dokonce zasahující policisty familiárně označoval slovem „kluci“).

53. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by tento nebyl policisty poučen o možnosti se proti vykázání bránit, resp. se k tomu srozumitelně vyjádřit. Předně soud uvádí, že součástí správního spisu je i listina označená jako poučení vykázané osoby dle ustanovení § 44 až § 47 zákona o PČR (včetně práva podat námitky, a to ústně nebo písemně), která je na konci opatřena podpisem žalobce (podpis se vizuálně shoduje s podpisem žalobce na plné moci udělené jeho právnímu zástupci, která je součástí soudního spisu). Dále pak skutečnost, že žalobci bylo poskytnuto poučení, výslovně potvrdil ve své svědecké výpovědi i prap. J. K., který tak sám učinil. Konečně i z účastnické výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že žalobce s policisty komunikoval a věděl, proč byl policisty předveden, proč podával vysvětlení a proč byl nakonec i vykázán ze společného obydlí na dobu 10 dní. Stejně tak bylo prokázáno, že poté, co byl žalobce vykázán, tak mu bylo umožněno se za přítomnosti policistů vrátit do předmětného domu a vzít si s sebou potřebné osobní věci (součástí správního spisu je úřední záznam). Žalobce tak měl po celou dobu možnost vyjádřit nesouhlas s policejním vykázáním, což ovšem dne 14. 8. 2021 ani v následujících dnech dle provedeného dokazování neučinil (žalobce až s odstupem podal správní žalobu, kde začal namítat nezákonnost předmětného vykázání).
54. Právě popsané chování žalobce v den vykázání mohlo policisty utvrdit v tom, že verze incidentu popsaná paní H. F. není nereálná a že je třeba z preventivních důvodů přikročit k policejnímu vykázání žalobce ze společného obydlí. V daném okamžiku, kdy se policisté museli rozhodnout, zda přikročí k vykázání ze společného obydlí, se předmětný incident oznámený paní F., a to v kontextu neutěšené situace v rámci jejího společného bydlení se žalobcem, důvodně jevil v očích policistů jako zvlášť závažný útok proti lidské důstojnosti s potenciálem možného opakování. Navíc z podaných vysvětlení policistům vyplynulo, že žalobce získal dojem, že paní H. F. v dané době měla jiného přítele, se kterým si opakovaně telefonovala, což žalobce měl nést nelibě a neustále vyzvídat, s kým si paní F. telefonuje a přitom v dané souvislosti vůči ní činit invektivy se sexuálním podtextem. Uvedené mohlo u policistů evokovat i prvky žárlivosti na straně žalobce, což může, ve spojení s alkoholem (jehož konzumaci potvrdil i samotný žalobce), nezřídka vést k fyzickému násilí vůči bývalé partnerce, která se svým partnerem již odmítá nadále intimně žít. V očích policistů se tak v daném případě mohlo jevit jako reálné i případné riziko budoucích útoků ze strany žalobce vůči zdraví a svobodě paní H. F.
55. Soud zastává názor, že za popsaných okolností daného případu, kdy bylo třeba řešit v daný okamžik věrohodné oznámení paní H. F. o vůči ní vedenému útoku žalobce vykazujícím znaky pokusu o znásilnění, který v daný okamžik nebylo možné vyloučit, zasahující policisté správně přistoupili k preventivnímu kroku a žalobce vykázali ze společného obydlí. Z povahy věci institutu policejního vykázání a z okolností předmětného incidentu, který se nepochybně odehrál v soukromí ložnice rodinného domu v nočních hodinách (zúčastnění se rozcházelí pouze v tom, jak incident proběhl, resp. do jaké míry byla paní F. v bezprostředním ohrožení ze strany žalobce, který sám

připustil, že v daný den konzumoval alkohol a že uprostřed noci přišel za paní F. do její ložnice, kde ona ležela v posteli a žalobce k ní přistoupil a odkryl z ní peřinu), vyplývá, že další šetření nad rámec úkonů, které zasahující policisté učinili před tím, než byl žalobce vykázán ze společného obydlí, nebylo nezbytné, ba naopak by v daném případě mohlo vést k popření smyslu a účelu policejního vykázání. Podezření na pokus o znásilnění, popř. jiné sexuálně motivované násilné jednání, jak se paní H. F. popsany incident v dané době policistům jevil, je závažné a současně v krátkém časovém úseku složité prokazatelné násilné jednání, tudíž policisté správně reagovali bezodkladně preventivním opatřením v podobě policejního vykázání žalobce ze společného obydlí. Soud se v tomto ohledu ztotožnil se žalovaným, že ani v případech, kdy tvrzení ohrožené osoby o násilném jednání vůči ní ze strany spolubydlící osoby (např. bývalého partnera) nelze v daný okamžik jednoznačně ověřit, nemohou zasahující policisté rezignovat na preventivní ochranu ohrožené osoby, jeví-li se opakování násilného jednání vůči ní jako reálně možné. Navíc v projednávané věci, jak již bylo popsáno výše, nezůstalo tvrzení paní H. F. osamocené, když jej policistům věrohodně potvrdila i její zletilá dcera, která byla v době incidentu přítomna v předmětném domě.

56. Soud zastává názor, že institut policejního vykázání je třeba při následném soudním hodnocení vykládat s přihlédnutím k tomu, že jde o preventivní opatření, které policisté mají volit nejen tam, kde k útoku na ohroženou osobu prokazatelně došlo, ale také v těch případech, kdy je s ohledem na okolnosti daného případu pravděpodobné, že k oznamovanému útoku skutečně došlo, a současně kdy lze i důvodně předpokládat, že by mohl následovat další útok stejně intenzivní či dokonce intenzivnější. Pokud by zasahující policisté zůstali nečinní, mohla by násilná osoba subjektivně získat dojem, že policie bude i napříště věřit jí, nikoli osobě ohrožené, tudíž se bude zvyšovat pravděpodobnost opakování násilného jednání, a to případně i s vyšší intenzitou (odplata za to, že ohrožená osoba předchozí násilné jednání hlásila na policii).
57. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že jeho výše uvedené závěry nelze interpretovat tak, že by se podle názoru soudu žalobce v nočních hodinách dne 13. 8. 2021 skutečně dopustil jednání vykazujícího znaky pokusu o znásilnění či jiného násilného jednání vůči paní H. F. Předmětem posouzení soudu nebylo jednání žalobce při předmětném incidentu ze dne 13. 8. 2021, neboť takové posouzení přísluší orgánům činným v trestním řízení. Soud v projednávané věci posuzoval toliko otázku zákonnosti postupu policistů, kteří dne 14. 8. 2021 přistoupili k preventivnímu vykázání žalobce ze společného obydlí na základě oznámení paní H. F. a navazujících zjištění, která ten den policisté učinili. Ostatně soud ani nevedl žádné dokazování k tomu, co se v ložnici paní H. F. v noci ze dne 13. 8. na 14. 8. 2021 skutečně stalo, když při soudním jednání slyšel žalobce a paní H. F. výhradně k tomu, co se událo dne 14. 8. 2021, kdy paní F. učinila oznámení na OOP Nýřany, kdy policisté toto oznámení prověřovali a kdy svá zjištění vyhodnotili tak, že bylo přistoupeno k policejnímu vykázání žalobce z předmětného domu ve vlastnictví paní H. F., žalobcovy bývalé družky.
58. Lze tudíž uzavřít, že policejní vykázání žalobce ze společného obydlí v předmětném domě ve vlastnictví paní H. F. nebylo ze strany zasahujících policistů učiněno svévolně a neuváženě, neboť na základě zjištění, která zasahující policisté učinili dne 14. 8. 2021, se jevilo jako reálně možné, že se žalobce dopustil vůči paní H. F. zvláště závažného útoku proti její lidské důstojnosti, a současně bylo odůvodněné předpokládat reálnou hrozbu, že by se podobné násilné jednání vůči ní ze strany žalobce mohlo ve společné domácnosti opakovat, případně by mohl hrozit od žalobce i nebezpečný útok proti jejímu zdraví

v reakci na to, že paní F. učinila předmětné oznámení na policii. Tudíž soud předmětný zásah neshledal nezákonným, jak bylo žalobcem navrhováno.

VI.

Rozhodnutí soudu

59. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky směřující proti předmětnému policejnímu vykázání nedůvodnými, žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

60. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ostatně žalovaný ani žádnou náhradu nákladů nepožadoval, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu